

Besenyődi Judit

Versek

465.

*Én nem vagyok elégedetlen,
de néha többre vágyom
ennél, mint hasztalan
mímelése életemnek a halálon.
Én nem születtem senkinek és sehová:
vagyok és nem lenni igyekszem.
Isten is csak poharát kortyolá,
mikor tükrében meglátott engem.
Ez nem Szentpétervár vagy Chicago,
itt az emberek nem álmodnak
mert minden szépség hiábavaló,
legyenek átkosak vagy Istentől áldottak.
Itt nem ívelhetsz a könnyező Krisztusig fel,
de nem tudsz lezuhanni sem.
Szorongó életed csupán fausti hitel,
Vigyázz, mérleged könnyen kibillen.*

473.

*Az élet az, ami álmosít,
ezért járok a temetőkertben
belesve a kripták résein,
hogyan hol pihen az idő.*

*Minden földön heverő
kesztyűről azt hiszem,
társtalan magányra találtam,
és hogy őrzí valaki ismeretlenek
a kézmelegét, akit megérinthetek,
ha most felemelném.
Pálinkaillatú a lég,*

*és most csak az üvegen át
lehet látni az igazi világot.
Most csend van,
de holnap borítékot ragaszt
homlokodra a sors.
Meggyújthatod.
Egy perc csak,
de örökké világít életed.*

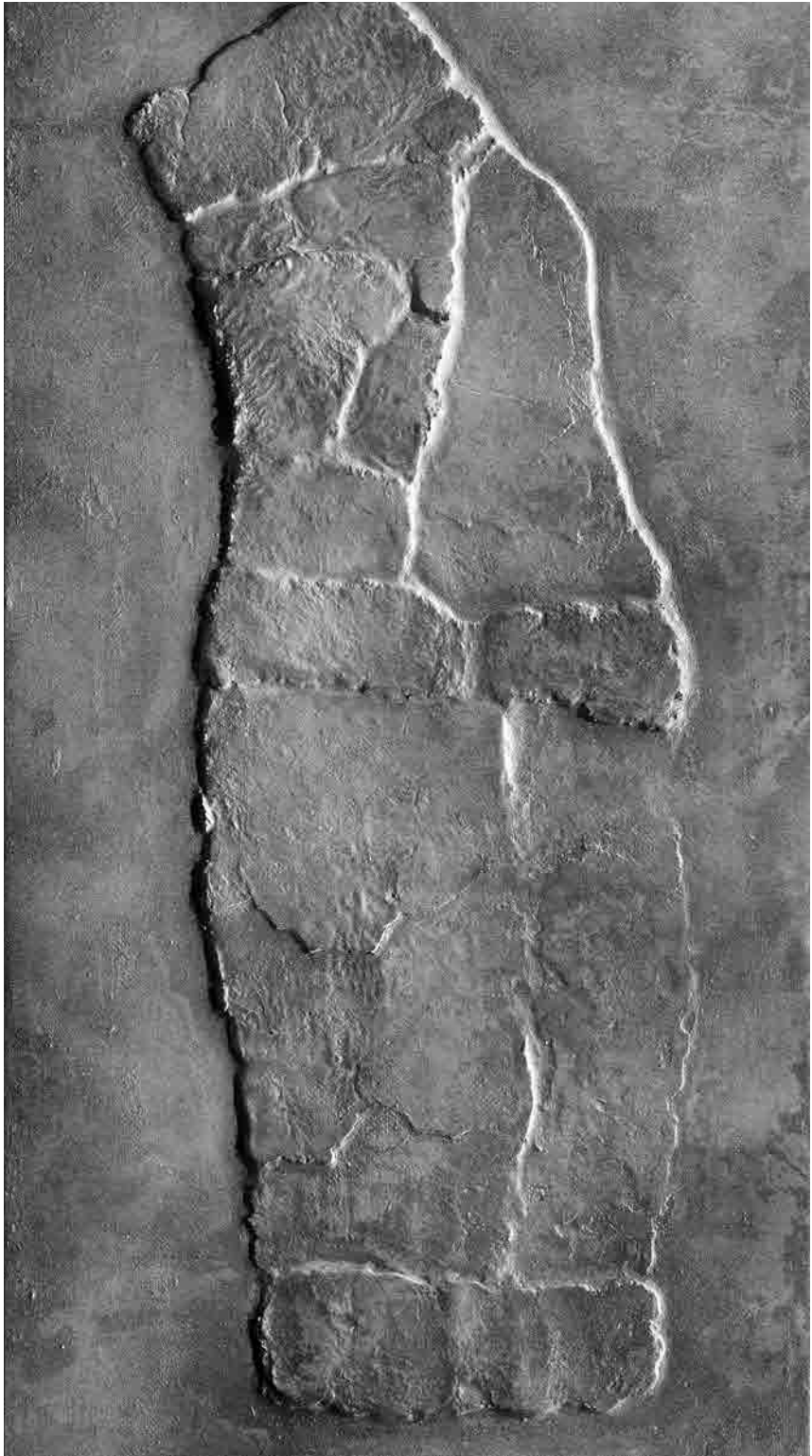
475.

*Végtelen időt kell hallgatni,
hogy hallani tudja az ember
hogyan mozdul a perc, hogy indulni
akar a tett, de bennreked, nem mer.*

*Hajnalban a konyhában,
vagy éjjeleken át pazarolni
a szót a csend zajában,
mintha álmodtál ébren kergetni.*

*Szeretjük a félhomályt,
mert ebben élünk:
nem kívánjuk a tiltott almát,
a Paradicsomba értünk.*

*Csak egy bárány csörömpöl
csendet az üres lakásban.
Hiába fürdőzöl
benne, nem élhetsz boldogságban.*

485.

*Te, ki egész életeden
át vajúdtad szenvedéseid,
mint kémlelni végtelen
tenger otthont adó pontjait.*

*Itt vagyok veled,
mint szörny az ágy alatt,
míg csöndbe zárt árvaságod
szövi a zakatoló álmokat.*

*Dúdolj nekem
s majd veled dúdoló,
virágzó lelkem
csügg vörös ajkadon.*

*Benned vagyok,
bár világra nem jövök,
de ez nem átok,
fájdalmad sem lehet örök.*

*Édes(-)anyám
ne sikolts az égre,
itt vagyok, nem szíved alatt,
de örökre beleégve.*

486.

*A reggeli kávémban
egy Drosophila melanogaster
hullája úszott.
Nem túl egyedi, mondtam.
Azért ebbe mások is behaltak már.
De azért mégis,
vajon mi vonzotta bele
az éjfekete mélységbe szegényt?
Otthon száz és ezer éhes száj
és ecetes szájíz várja,
lesóványodott felesége vagy az özvegység...
Vagy nem is, meglátta magát
a fekete tükörben, igen ez lehetett,*

*Holnapra biztos nárciszillatú lesz a konyha...
Vagy dolgozott, robotolt egész
éjjel és nem álmodott, nem álmodhatott
már hónapok óta, az ébrenlét
függője lett és akarta még...
Nem tudom, de elmondtam neki, hogy:
Látjátuk feleim szümtükkel mik vogymuk,
fej, tor és potroh vogymuk...
majd mint a régi királyokat a vízre bocsátottam,
azaz megengedtem a csapat.
És csak akkor jöttem rá,
mikor ránéztem a kávéra,
hogy nem kapok levegőt.*

501.

*vállad ívén megpihenni
mint tégl a téglán tart erősen a fal
én őket és ők engem
kéz kezét egyszerre fog
megvéd és befogad
visszatartó otthonosságba zárjuk
az időt és a korokat
egymásra építünk
én a vakolat
te a zsolnai kerámia*

*de arcunk megreped
bőrünk megfakul
és a nedvesség penészszigetei
átszövik áporodottságunk
nem össze de visszafogás
nem hozzá de melléfogás
kétségbeesett védekezés
majd betörő változás*

*és mi önmagunkba omlunk
de még akkor is egymásra*